

HOEZO BEDELINGEN?

Inleiding

Hoezo Bedelingen? Dat is een open vraag en degene die die vraag moet beantwoorden, kan vele kanten op. Velen denken dat bedelingen geen Bijbels begrip is, maar...

- Ef. 3: 1 Om deze oorzaak *ben* ik Paulus de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen zijt.
- 2 Indien gij maar gehoord hebt van de **bedeling** der genade Gods, die mij gegeven is aan u;
- 3 Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid, (gelijk ik met weinige *woorden* te voren geschreven heb;
- 4 Waaraan gij, *dit* lezende, kunt bemerken mijn wetenschap, in deze verborgenheid van Christus),
- 5 Welke in andere eeuwen den kinderen der mensen niet is bekend gemaakt, gelijk zij nu is geopenbaard aan Zijn heilige apostelen en profeten, door den Geest;
- 6 *Namelijk* dat de heidenen zijn mede-erfgenamen, en van hetzelfde lichaam, en mededeelgenoten Zijner belofte in Christus, door het Evangelie;
- 7 Waarvan ik een dienaar geworden ben, naar de gave der genade Gods, die mij gegeven is, naar de werking Zijner kracht.
- 8 Mij, den allerminste van al de heiligen, is deze genade gegeven, om onder de heidenen door het Evangelie te verkondigen den onnaspeurlijke rijkdom van Christus,
- 9 En allen te verlichten, *dat zij mogen verstaan*, welke de **gemeenschap** der verborgenheid zij, die van eeuwen verborgen is geweest in God, Welke alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus.

Vers 9: *gemeenschap* = *bedeling*.

Koinonia = *gemeenschap*

Oikonomia = *bedeling*

In de Textus Receptus (die gebruikt is voor de vertaling van de Statenvertaling en the King James Version) staat het woord 'koinonia', maar in de meeste Griekse manuscripten staat 'oikonomia' (o.a. Sinaiticus, Vaticanus, Alexandrinus).

Als je het woord 'gemeenschap' in de tekst laat staan, heb je een probleem, omdat je dan geen idee meer hebt waar het over gaat.

In vers 2 gaat het over de bedeling der genade Gods. Die bedeling wordt in vers 9 de bedeling der verborgenheid genoemd.

Door de tussenzin worden de verzen 3 – 5 wat onduidelijk. Er staat: ‘Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid, welke in andere eeuwen den kinderen der mensen niet is bekend gemaakt, gelijk zij nu is geopenbaard aan Zijn heilige apostelen en profeten, door den Geest’.

Die bedeling der genade Gods werd geacht onbekend te zijn. Het was een verborgenheid. Het was wel bekend gemaakt, d.w.z. het stond wel in het OT, maar op een verborgen manier. Het was dus wel bekend gemaakt, maar niet zoals het nu bekend gemaakt is, want nu is het ook geopenbaard.

Het is niet de bedoeling om een uiteenzetting te geven over de leer der bedelingen, want dat is geen Bijbelse, maar een theologische leer. Hoewel tegenstanders van de leer der bedelingen de term ‘bedeling’ wel gebruikten, verstonden zij er vaak wat anders onder. Zij maakten wel degelijk onderscheid in de verschillende perioden van Gods heilsplan, al is het dan alleen maar in het Oude- en het Nieuwe Testament.

Verbondstheologie versus Bedelingenleer

De orthodoxe protestantse theologie heeft in het algemeen geprobeerd het onderscheid tussen de oude- en de nieuwe bedeling zo klein mogelijk te maken. Ook nu probeert men nog steeds alle nieuwtestamentische waarheid tussen de oudtestamentische waarheid te planten (in te lezen). Dat kan alleen als je het OT niet letterlijk neemt en helemaal vergeestelijkt. Alles wordt beschouwd als voorbereiding en uitwerking van het verbond der genade, maar in werkelijkheid predikt men de wet.

Waarom is men juist geneigd om de meest elementaire waarheden weg te redeneren? Omdat het ze meestal niet zo goed uitkomt. Als je leert dat iedere gelovige in de vrijheid staat, verlies je de controle over de kerkleden. Je kunt ze beter wet prediken; daarmee praat je ze een schuldgevoel aan en dat houdt de mensen klein en mak. Daarom schopt men ook zo graag tegen de leer der bedelingen aan.

De leer der bedelingen vindt z'n oorsprong zo'n 100 jaar geleden. Cyrus Ingerson Scofield (1845 – 1921) heeft de bedelingenleer gesystematiseerd en opgenomen in de kanttekeningen van de naar hem genoemde Scofield Reference Bible. Men zegt dat de bedelingenleer daardoor gepopulariseerd is, maar in werkelijkheid is die leer al veel ouder. Zelfs de oude kerkvaders spraken al over bedelingen.

Een van de definities van de bedelingenleer: de heilsgeschiedenis van Adam tot aan de jongste dag is onderverdeeld in verschillende eeuwen (perioden) die van elkaar onderscheiden zijn, omdat God in die perioden steeds andere eisen stelt waaraan de mens dan weer niet kan voldoen;

waardoor God weer een nieuwe bedeling instelde.

Op grond van deze definitie zijn er dispensationalisten (mensen die de leer der bedelingen aanhangen) die zeggen dat men daarom ook steeds op verschillende wijze zalig moest worden. Onder de wet moest je je bijvoorbeeld aan de wet houden om zalig te worden. Maar dat is natuurlijk een misverstand. Tegenstanders van het dispensationalisme gebruiken deze visie dan ook om de leer der bedelingen onderuit te halen, omdat er maar één weg tot zaligheid is, namelijk door geloof in het Woord van God en dat is natuurlijk ook zo.

Hoe dan ook, er zijn heel wat Schriftplaatsen in de Bijbel die niet te begrijpen zijn als je geen onderscheid maakt tussen de verschillende eeuwen.

Voorbeeld:

Sinds Hand. 2 vieren wij de eerste dag der week en komen op die dag samen, terwijl de Bijbel in de wet heel duidelijk spreekt over de instelling van de sabbat. Moeten wij dan niet onder de wet leven? Nee, want daar zijn we van verlost. Toch hebben de Joden 70 jaar verwoesting over hun land gehad omdat zij de sabbatten niet vierden.

Het probleem van de verbondstheologie is dat men in de Bijbel leest dat we verlost zijn van de wet, maar dat we toch onder die wet moeten leven. Daarom hebben ze de wet in twee delen gesplitst, de zogenaamde ceremoniële wet en de morele wet. Maar het is bij sommige wetten toch echt onmogelijk om daar onderscheid in te maken. Bovendien, bij de morele wet gaat men gemakshalve voorbij aan de zware sancties die zouden moeten volgen op het overtreden van die morele wetten.

Waarom hoeven we het loofhuttenfeest niet te vieren en het Paasfeest wel; waarom geen offers meer, maar wel de tienden? Van welk deel van de wet zijn we dan verlost? Men houdt bepaalde rituelen in stand omdat die goed van pas komen. Aan het geven van de tienden zit meer vast dan alleen het geven van die tienden. Het is een teken van onderwerping aan degenen aan wie die tienden gegeven worden. Denk aan Abraham die tienden aan Melchizédek gaf, waarmee aangegeven werd dat Melchizédek meerder was dan Abraham (Zie Hebr. 7).

De Heer zond een paar discipelen uit en zei: 'Ga niet naar de heidenen'. Betrekkelijk kort daarna zei Hij: 'Gaat uit naar alle volkeren en maak hen tot Mijn discipelen'.

De ene keer zegt Jezus: 'Meent niet dat ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde', een andere keer zegt Hij precies het tegenovergestelde.

Hoezo geen bedelingen? Al naar gelang het ons uitkomt, passen we een tekst uit de Bijbel toe op een zelfverzonnen leer.

Ook de verbondstheologie is op veel plaatsen al aan de kant geschoven, want men wil helemaal niet weten wat God leert, maar de Bijbel gebruiken ter verdediging van eigen opvattingen.

Kruistochten? God wil het!

Wij leven in een tijd waarin we geacht worden ons niet met deze wereld te bemoeien. Als het nodig is zorgt God zelf wel voor deze wereld. Hij zal dat ook doen, maar pas in de volgende bedeling.

Een bedeling is niet hetzelfde als tijd. Een auto is ook niet hetzelfde als tijd. Het is een ding. Op een bepaald moment koop je hem en op een bepaald moment gaat ie naar de sloop. Dat heeft weliswaar met tijd te maken, maar de auto zelf is geen tijd.

Wij zijn driedimensionaal: hoogte, breedte en lengte. Als we maar twee dimensies zouden hebben, waren we slechts een plaatje op papier.

We kennen nog een dimensie, een vierde, namelijk die van 'wanneer', de tijd. Dan staat er een datum bij. Je kunt je bijvoorbeeld iemand herinneren die vroeger heel slank was, maar die je nu kent als iemand die dik is.

Wij vliegen door de tijd heen, maar God staat boven de tijd.

Het Lam is gekruist van voor de nederwerping der wereld.

Gods werken zijn volbracht van voor de nederwerping der wereld.

Bij ons kan dat niet, maar bij God wel, omdat Hij boven de tijd staat. Straks zullen ook wij de volle blik op ons verleden hebben.

God werkt een plan uit in de loop der geschiedenis. Wij denken daarbij aan tijd, maar God staat daarboven.

Abraham had bijvoorbeeld twee zonen, Ismaël en Izak. Pas in Gal. 4 lezen we dat deze dingen andere beduiding hebben. Als je in het OT de uitgebreide geschiedenissen leest van Israël, dan is het wel de bedoeling dat je erbij denkt dat deze dingen hun zijn overkomen ons tot voorbeelden, opdat wij geen lust tot het kwaad zouden hebben, gelijkertwijze als zij lust gehad hebben (1 Kor. 10: 6).

(Dit is het einde van de vraag of al die geschiedenissen wel werkelijk gebeurd zijn. Het is allemaal gebeurd vanwege de overdrachtelijke betekenis.)

God heeft een plan met deze wereld, waarbij soms dingen veranderd worden. Logisch, want omstandigheden veranderen. Het ene geslacht gaat en het andere geslacht komt (Pred. 1: 4). Mensen veranderen nu eenmaal. En omdat dingen veranderen, moeten er soms andere maatregelen genomen worden.

De dingen blijven niet zoals ze zijn. God doet beloften aan Abraham, maar ooit zou er toch eens een moment moeten komen waarop God Zijn beloften vervult. Dan verandert er dus iets.

God zal eens de levenden en de doden oordelen. Dat is nu niet zo, maar het zal gebeuren. Er moet toch een keer een einde aan de dood komen. Sommigen van ons gaan een moeilijke tijd tegemoet, maar daar komt een keer een eind aan.

In werkelijkheid hopen velen dat God nooit tot een oordeel komt. Dit komt omdat zij het werk Gods niet kennen.

De verbondstheologie is soteriologisch. Dit betekent dat Gods werk bestaat uit het verlossen van de mens. Dat is natuurlijk niet zo. Uit Hem en door Hem en tot hem zijn alle dingen. God is dus niet gericht op zondaren, maar op Zichzelf. Sommigen vinden dat maar egocentrisch van God, maar je mag blij zijn dat God egocentrisch is, want anders zou Hij geen God zijn. God = goed. Hij doet per definitie het goede. Dat doet Hij omdat Hij God is en dus Goed. Wij zouden daarom gericht zijn op God en het goede doen. God is op Zichzelf gericht. Als Hij soteriologisch zou zijn, dan zou de mens centraal staan.

God werkt in de geschiedenis een plan uit in fasen, want God is een God van orde. Het is gewoon een kwestie van plannen.

Ef. 3: 10 Opdat nu, door de Gemeente, bekend gemaakt worde
aan de overheden en de machten in de hemel de
veelvuldige (veelkleurige) wijsheid Gods;
11 Naar het eeuwig voornemen, dat Hij gemaakt heeft in
Christus Jezus, onzen Heere;

Alles naar Zijn eeuwig voornemen. God werkt een plan uit dat op Hem Zelf gericht is. Hij staat sinds mensenheugenis onder beschuldiging van de mens. God heeft immers de zonde in de wereld gebracht. Of, Hij zou toch op z'n minst een einde aan die zonde kunnen maken. God heeft straks wel heel wat uit te leggen aan de mensen.

Hij heeft het uitgelegd, maar de mens was niet geïnteresseerd in het Goede, maar in zichzelf.

De mens zou zich behoren open te stellen voor de waarheid. De Bijbel vertelt een verhaal over God dat een periode van 7000 jaar behelst. Over dat plan heeft Paulus het in Efeze 3. En over dat plan zou je gehoord moeten hebben. Hoewel in oudtestamentische tijd de bedeling der genade Gods nog niet was aangebroken, kon je er al wel van gehoord hebben.

Definitie van een bedeling

Scofield heeft een nogal gebrekkige definitie van een bedeling gegeven: 'Een bedeling is een tijdsperiode gedurende welke (= tijdsperiode) de mens wordt getest ten aanzien van gehoorzaamheid aan een specifieke openbaring van de wil van God'.

Maar de mens hoeft niet getest te worden, want hij is allang afgeschreven. Dat was al zo bij Adam en Eva. Er is bovendien niemand die goed doet

(Rom. 3). Men zegt dan dat dat het resultaat van die test is, maar die woorden uit Rom. 3 zijn citaten uit de Psalmen.

Charles C. Ryrie, een Amerikaans theoloog en dispensationalist, schreef in 1965 een boek met de titel 'Dispensationalism today'. Daarin schrijft hij onder meer dat anderen na Scofield ook nog wel het één en ander over de bedelingen gezegd hebben. Met andere woorden, door Scofield is de bedelingenleer niet gefixeerd.

Ryrie's definitie van een bedeling luidt aldus: 'Een bedeling is een onderscheiden huishouding (economie) in de uitwerking van Gods plan'. Daar heb je niet zoveel aan als je niet weet wat Gods plan is, maar in zijn boek geeft Ryrie vele voorbeelden.

Het makkelijke van het woord 'bedeling' is dat het verder nergens voor gebruikt wordt (behalve dan dat iemand van de bedeling leeft, maar die uitdrukking wordt niet meer zo vaak gebruikt).

Wat is een bedeling?

Latijn : Dispensatio

Grieks: Oikonomia = economie, huishouding, bedeling

 Oikos = huis

 Nomia = nemen, maar eigenlijk nemen en geven = beheren
 dus het beheren van een huis.

Wij kennen het woord economie = staatshuishoudkunde. De huishouding van een gezin is anders dan die van de staat of van een bedrijf, hoewel ze naast elkaar kunnen bestaan. In de ene huishouding kan het goed gaan, terwijl het in de andere slecht gaat.

Als het gaat over het beheer van een huis, dan is de vraag al snel: 'Welk huis?', want er zijn er verschillende. Men kent vanuit de Bijbel het onderscheid tussen Joden, heidenen en de Gemeente Gods. Dat zijn drie verschillende dingen. In het Jodendom hanteert men andere regels dan in de Gemeente, want in het Jodendom leeft men onder de heerschappij van de wet en in de Gemeente onder de heerschappij van de genade. De Gemeente is het huis Gods (1 Tim. 3: 15; Hebr. 3: 6).

Als je de bedelingenleer aan de kant schuift, verlies je het onderscheid tussen Jood, heiden en Gemeente. Vervolgens raak je de Bijbel kwijt.

Het is op zichzelf niet zo belangrijk om een aanhanger van de bedelingenleer te zijn, als je maar weet dat er verschillende huishoudingen bestaan. Dat je weet dat je overgegaan bent van de duisternis in het licht, terwijl de wereld nog in duisternis ligt.

De Joden hebben momenteel geen tempel, terwijl de Gemeente de tempel Gods is.

Wij hebben als gelovigen deel gekregen aan Christus. Dat kon in

oudtestamentische dagen niet eens, want toen was er geen Christus. Vroeger kon je kind van God worden, nu kun je het zijn.

Dispensationalisten hebben altijd hun best gedaan uit te leggen dat een bedeling een huishouding is, maar als je wilt weten wat 'oikonomia' betekent, moet je eerst kijken naar welk Hebreeuws woord met 'oikonomia' vertaald is.

Dat is: memshala = heerschappij.

Het is afgeleid van 'mashal' = regeren.

Dus: Indien gij maar gehoord hebt van de heerschappij van de genade Gods (Ef. 3: 2) en: En allen te verlichten, *dat zij mogen verstaan*, welke de heerschappij der verborgenheid zij, die van eeuwen verborgen is geweest in God (Ef. 3: 9).

Rom. 6: 14 Want de zonde zal over u niet heersen, want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.

Dit impliceert dat de heerschappij der genade pas begonnen is na de opstanding van Christus, want voor die tijd heerste de wet.

Het gaat dus steeds om wat heerst. Als je de bedelingenleer afwijst ga je de verschillende heerschappijen door elkaar halen. Dan wordt belofte, wet en genade op één hoop gegooid.

De bedeling der genade Gods wordt gedomineerd door genade. Daarom lezen we over de troon der genade. Wij leven dus niet onder de wet, maar onder de genade. De wet leidt niet tot zaligheid, de genade wel.

Waartoe diende dan de wet? Zij is om der overtredingen wil daarbij gesteld (Gal. 3: 19). Bovendien, door de wet leert men de zonde. Dat wil zeggen de aard der zonde (Rom. 3: 20).

Volgens de filosofen dient de wet om de mens te verbeteren, maar de Bijbel leert en demonstreert dat dit niet werkt.

In theorie zou de wet de mens kunnen verbeteren, maar dan zou er eerst iets goeds in die mens moeten zijn om dat te ontwikkelen. Er is echter niets goeds in de mens en dus kan dat ook niet ontwikkeld worden.

Dit is uitgebreid gedemonstreerd.

De wet heeft het Jodendom en de reformatoren alleen maar onzekerheid gebracht. Men heeft geleerd dat de wet alleen maar averechts werkt, dat de zonden door de wet toenemen.

Zonder wet is er geen overtreding. De menselijke natuur verzet zich van nature tegen alles wat die natuur onderdrukt. Daarom zegt Paulus in

Rom.7: 19 Want het goede dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik.

Het heeft dus geen zin om tegen de mens te zeggen dat hij dit of dat niet mag doen. Het werkt toch niet. Die les kunnen we uit de Bijbelse historie trekken.

In Rom. 3 staat dat de mens onrechtvaardig is en dat geen vlees uit de werken der wet gerechtvaardigd kan worden. Dit steekt af tegen de rechtvaardigheid Gods die niet in de wet maar in het Evangelie gedemonstreerd wordt.

Rom. 1: 16 Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is kracht Gods tot zaligheid een iegelijk die gelooft, eerst den jood, en den Griek.
17 Want de rechtvaardigheid Gods wordt in hetzelfde geopenbaard uit geloof tot geloof; gelijk geschreven is: Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven.

Die rechtvaardigheid wordt gedemonstreerd in het oordeel dat over Jezus van Nazareth gebracht is. Hij kwam om de zonde der wereld weg te nemen. Hij deed dat als Zoon des mensen, als Erfgenaam van Adam. Hij had het recht om de mensheid voor de rechtbank te vertegenwoordigen. Hij droeg onze zonden en werd daarom ter dood veroordeeld. En het behaagde God Hem te verbrijzelen (Jes. 53: 10). Hij werd tot de misdadigers gerekend (Jes. 53: 12; Mark. 15: 28).

Onze zonden hebben rechtvaardige vergelding ontvangen.

Als je wilt weten hoe God over de zonde denkt, kijk dan naar het kruis van Golgotha. God ziet zonde nooit door de vingers. Hij maakt Zelf een einde aan de zonde en in feite aan heel de oude schepping.

Het maakt geen verschil of je gezondigd hebt. Wij denken er niet gering over, maar God maakt het niet uit, want Hij heeft het zondeprobleem opgelost. Dat is de blijde Boodschap.

De wet alleen voor Israël

In oudtestamentische tijd, sinds Mozes, heerste de wet. Niet over alle mensen, maar alleen over de Israëlieten en dan nog alleen wanneer ze in het land woonden of binnen de legerplaats in de woestijn waren. Als die wet je niet beviel, dan onttrok je je eraan en verliet het land of het volk. Vreemd volk dat de wet wel zag zitten, trok met Israël mee.

De wet heeft slechts ongeveer 1500 jaar gegolden en alleen maar over Israël. De tragiek is dat de Joden, toen het helemaal niet meer hoefde, in de Babylonische ballingschap de Joodse religie ontwikkeld hebben. Tegenwoordig leert men dat het hele Oude Testament in de Babylonische ballingschap geschreven is. In ieder geval zijn de Samaritanen het levende bewijs dat de eerste vijf boeken van de Bijbel niet in Babylonische ballingschap geschreven zijn. Als dat wel zo was, zouden zij zeker niet over die boeken beschikken.

De wet heeft tot doel de onrechtvaardigheid van de mens aan te tonen tegenover de rechtvaardigheid van God (zie Rom. 3).

Om dan toch een keer uit de Heidelbergse catechismus te citeren: 'Waaruit kent gij uw ellende? Uit de wet Gods'.

Sinds de opstanding van Christus leeft van Godswege niemand meer onder de wet, want indien Eén voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn (2 Kor. 5: 15). Ben je dan behouden? Nee, verloren! Maar God roept de doden: 'Dochtertje, sta op', of 'Lazarus, kom uit'.

De situatie onder de wet is echt volstrekt anders dan die waarin wij nu leven. Christus is niet een Bedienaar der wet. Als je geen bedelingen onderscheidt, dan onderscheid je ook niet het resultaat van de dood en opstanding van Jezus Christus. Dan heb je gemist wat in 2 Kor. 5 staat. Dat is in ieder geval het onderscheid tussen de nieuwe- en de oude bedeling.

De Joden hebben de wet, maar wat hebben de heidenen dan? Wat verwachtte God van de heidenen, of van degenen die vóór de wet leefden. Abraham was een vriend van God, maar God was zo vriendelijk om Abraham niet de wet te geven. Die kwam pas 430 jaar later (Gal. 3: 17).

De derde bedeling: der belofte

God heeft aan Abraham beloften gedaan en die zijn onberouwelijk. Die beloften waren niet afhankelijk van wet of bedelingen. Sommige beloften zijn inmiddels vervuld, andere zullen in de toekomst nog vervuld worden. God had beloofd dat Hij Israël in de rust zou brengen. Dit is nog niet gebeurd (zie Hebr. 4: 7 – 9). God had aan Abraham beloofd dat Hij aan hem en zijn zaad het land zou geven. De wet voegt daar niets aan toe. Sterker nog, eerst moest het beloofde Zaad komen (Gal. 3). Vóór de wet leefde men van de beloften, maar die beloften duurden gewoon voort tijdens de periode van de wet. Waar Israël ook ging, zij waren de dragers van de beloften Gods.

De tweede bedeling: van het menselijk bestuur

God deed Zijn beloften ongeveer 2000 jaar voor Christus. Voor Abraham was er nog een periode van ongeveer 500 jaar tot Noach. Die mensheid was door God verdeeld in volkeren, naar hun spraak en naar hun landschappen. In Genesis 10 en 11 staat hoe dit zo gekomen is. Vanaf toen bestond de tweede bedeling, die van het menselijk bestuur. Toen heeft God de overheden ingesteld: verschillende volkeren, met verschillende eigenschappen en verschillende besturen. Dat eindigde niet bij de torenbouw van Babel, maar begon daar feitelijk en die bedeling bestaat nog steeds.

God heeft ook veel profetieën gedaan over verschillende volkeren. Dat kan alleen als God die volkeren nog steeds onderscheidt. Die profetieën gaan

bijvoorbeeld over Ammon, Moab en Edom, over Griekenland, Egypte, de Palestijnen (Filistijnen). God houdt rekening met die volkeren. Hij zal de volkeren der aarde vergaderen en zal de volkeren oordelen.

Tot aan vandaag bestaat er dus een bedeling van het menselijk bestuur, of bedeling der volkeren. Koningen en heersers zijn dus ook bij de gratie Gods koning of heerser over een land of volk.

In het Hebreeuws is het woord voor koning en engel hetzelfde. Beiden zijn namelijk boodschappers van God, want dat is wat het woord betekent.

Al die dingen hebben niets te maken met onze individuele zaligheid, maar met de volkeren. Het gedrag van die volken is bepalend voor hun positie in het 1000-jarig Rijk (niet de juiste benaming, maar ik neem aan dat iedereen weet wat ermee bedoeld wordt). Israël staat dan aan het hoofd, maar er zullen ook slavenvolken zijn.

God roept de volken later dus tot verantwoording. Als bepaalde volken zich gedragen hebben als vijanden van Israël, dan krijgen ze de rekening daarvan in de toekomst gepresenteerd. God houdt een bepaalde administratie, in de Engelse betekenis van het woord (= beheer), bij van de volkeren. Als de Heer terugkomt, dan komt Hij om af te rekenen met de rentmeesters (weer een bedeling: die van de volheid der tijden = **de zesde bedeling**).

Genade heerst

Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods. Genade heerst over de gelovigen. Ook over ongelovigen? Nee, zij zijn wel verlost van de wet, maar verder zijn ze dood. Verdiep je maar eens in de culturen van de volkeren die niet geloven. In die culturen heerst de genade niet.

In het leven van gelovigen heerst genade en daarom heeft genade heerschappij over gelovigen.

Ef. 1: 7	In Welken wij hebben de verlossing door Zijn bloed, <i>namelijk</i> de vergeving der misdaden, naar de rijkdom Zijner genade,
8	Met welke Hij overvloedig is geweest over ons in alle wijsheid en voorzichtigheid;

Wij hebben de verlossing door Zijn bloed, niet naar de rijkdom onzer belijdenis, maar naar de rijkdom Zijner genade.

Overvloedig = dominant = heerschappij.

Hij heeft ons gegeven al wat tot het leven en de Godzaligheid behoort (2 Petr. 1: 3). Wij leven uit wat Hij ons gegeven heeft en nog steeds geeft.

Vandaar dat wij de Heer danken, omdat wij in alle omstandigheden daaruit leven.

Gevangenen van Christus

De Gemeente wordt uit de volkeren getrokken en verzameld tot een nieuw volk. Dat gaat over individuen. Hij onttrekt individuen aan de volken en plaatst ze in een ander huis, Zijn Huis (Hebr. 3: 6).

Jozef werd verworpen in het huis van Potifar en overgeplaatst naar een ander huis van Potifar, de gevangenis. Daar heersten totaal andere regels. In dat huis hadden ze niets van doen met Egypte, omdat ze daaraan onttrokken waren. Daar in de gevangenis was Jozef onderdeel van een veel kleinere huishouding en daar werd hij het hoofd van.

Ze wilden Jozef tot koning maken, maar hij onttrok zich. In plaats daarvan werd hij hoofd over de gevangenis. Later zou hij alsnog hoofd over heel Egypte zijn.

Men wilde Jezus tot Koning maken, maar Hij onttrok Zich en werd in plaats daarvan Hoofd over de Gemeente = gevangenis. Later zal Hij alsnog Hoofd over heel de wereld zijn.

Ef. 3: 1 Om deze oorzaak *ben* ik Paulus de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen zijt.

Wij zijn van oorsprong heidenen en zitten in de gevangenis. Paulus is daar het hoofd, dat wil zeggen de rentmeester. Mozes en Aäron waren dat onder de bedeling van de wet. Zij waren verantwoordelijk om die bedeling gestalte te geven. Paulus staat model voor hoe het in de Gemeente gaat. Wij zijn gevangenen van Jezus Christus en Paulus bedient ons daar in de gevangenis.

Ef. 4: 1 Zo bid ik u dan, ik, de gevangene in den Heere, dat gij wandelt waardiglijk de roeping, met welke gij geroepen zijt;

De vijandschap tegen de bedelingenleer is niet gelegen in het feit dat het niet in de Bijbel zou staan, maar dat als men die onderscheidingen in verschillende huishoudingen ziet, men ook ziet dat we niet meer onder de wet leven. Men ziet dan ook dat we als Gemeente niet de vertegenwoordigers zijn van een bepaalde godsdienst, want wij zijn juist uit deze wereld getrokken en gezet in de gevangenis. Daar wil men natuurlijk liever niet aan.

Als je bedelingen onderscheidt, dan leer je wat onze plaats als gelovigen in deze wereld is en weet je dat Christus pas in de toekomst de volkeren zal oordelen. Dan weet je ook dat de zogenaamde wonderen die tegenwoordig gebeuren, helemaal niet aan de orde zijn. Uiteraard kan God wonderen doen en zal dat bij gelegenheid ook wel doen, maar nu doet Hij dat in het verborgene. Het enige wat wij kunnen doen is anderen oproepen ook naar binnen te komen in die gevangenis. Daar leer je wie we zijn, niet levend naar het vlees, maar in het vlees. Wij zijn een stelletje ongeregeld, maar

gevangenen van Christus Jezus. Wij trekken ons van geboden niets aan, maar wel van Gods wil. Wij nemen een positie in die God ons wijst, want Hij organiseert de Gemeente. Dat kunnen wij niet systematiseren en daarom kunnen we ook geen macht uitoefenen in de Gemeente. We kunnen leren wat God doet in de loop der eeuwen. Het gaat ook niet over ons, maar over God. Wij zijn alleen blij dat we van God een plaats hebben gekregen in Zijn plan. Als je daar bezwaar tegen hebt, ja, dan kun je beter de bedelingenleer bestrijden.

De waarheid over de bedeling der genade Gods was in het OT verborgen. Alles wat Paulus over Gemeentelijke waarheid schrijft ontleent hij aan het OT. In Ef. 1 gaat het over de bedeling van de volheid der tijden (Ef. 1: 10). In die bedeling zal God alles bijeenvergaderen in Christus.

De zesde bedeling: van de volheid der tijden

In de dagen van de wederkomst van Christus worden nogal wat tijden vol. Tijden en gelegenheden liggen vast in Gods plan. De wederkomst is te bestemder tijd. Er zouden op één of andere wijze 2000 jaren verlopen tot aan Zijn wederkomst.

We hebben ook de tijden van Dan. 9. Die moeten op een gegeven moment toch vervuld worden. Al die dingen worden vervuld in de wederkomst van Christus.

Alles wat in de hemel en op aarde is zal gebracht worden onder één Hoofd, namelijk Christus. Dat is ruim voor de jongste dag, want wij weten dat er vanaf de wederkomst van Christus tot aan de jongste dag nog minstens een periode van ruim 1000 jaar ligt. Dat is allemaal leer der bedelingen.

God zal Zich in de toekomst actief met de wereld bezighouden en wij zullen daarin betrokken zijn. Wij zullen met Hem oordelen. Wij zij gemaakt tot volk van eerstelingen en dus tot koningen en priesters. Dat brengt verantwoordelijkheden met zich mee. De kerk denkt daar anders over. In de rooms-katholieke kerk stelt men priesters aan, zodat duidelijk is dat anderen geen priesters zijn. Datzelfde geldt voor de heiligverklaringen. Alleen zij die door de kerk heilig zijn verklaard zijn heilig. De rest niet, zodat je als gelovige nooit zeker van je zaak bent.

Het tegenwoordige werk van Christus

Het verwerpen van de bedelingenleer helpt ook bij het verdonkeremanen van het tegenwoordige werk van Christus. De kerkelijke traditie weet over het algemeen weinig te vertellen over dat tegenwoordige werk van Christus. Men zegt wel dat Hij op de troon in de hemel zit. Dat is makkelijk, want daarmee zijn alle aardse tronen van ons. Alles heeft natuurlijk met macht te maken. Als de Heer het nou in de hemel regelt, dan doen wij het wel op aarde.

Als je het hebt over het tegenwoordige werk van Christus, dan impliceert

die uitdrukking dat Christus vroeger kennelijk wat anders deed en in de toekomst wat anders zal doen. In de Hebreeënbrief staat dat Hij nu Hogepriester is naar de ordening van Melchizédek. Men zegt dan dat wij geen Hebreeërs zijn en dat dus Zijn Hogepriesterschap niet op ons van toepassing is. Daarmee redeneert men Zijn tegenwoordige werk weg. Maar Hij is Hogepriester van Zijn huis en dat huis zijn wij. Dat kun je dus niet wegredeneren.

In Heb. 2 staat dat de Heer op aarde heeft rondgelopen en gestorven, begraven en opgestaan is. Sindsdien is Hij onze Hogepriester. Hij is ons in alles gelijk geworden.

Hebr. 5: 1 Want alle hogepriester, uit de mensen genomen, wordt gesteld voor de mensen in de zaken, die bij God *te doen zijn*, opdat hij offere gaven en slachtofferen voor de zonden;

Hij liep hier op aarde niet rond als een barmhartig en getrouw Hogepriester. Dat lijkt wel zo als je Zijn dood ziet als verzoening der zonden. Hoofdstuk 2 zegt dat Christus eerst mens moest worden om Hogepriester te kunnen zijn. De conclusie van hfdst. 5: 1 is dan dat het daar niet over Christus gaat, maar over de oudtestamentische hogepriesters.

Hij werd mens en heeft verzoening gedaan. Dat is zo, maar de vraag is of dit ook in Hebr. zo staat. In hfdst. 5 staat dat de hogepriester mens moest zijn om hogepriester te kunnen worden. Dat is niet in strijd met Hebr. 2. Aäron werd uit het volk genomen, kreeg een ander pak aan en werd hogepriester. Aäron is een voorbeeld van Christus en als type is hij minder dan Christus.

Hebr. 5: 2 Die behoorlijk medelijden kan hebben met de onwetenden en dwalenden, overmits hij ook zelf met zwakheid omvangen is;

Met zwakheid omvangen. Men zegt dan dat dit over Aäron gaat, maar het gaat hier over de Heere Jezus. Hij stierf zelfs. In 2 Kor. 13: 4 staat: 'Want hoewel Hij gekruist is door zwakheid, zo leeft Hij nochtans door de kracht Gods'.

4 En niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkerwijze als Aäron;

Gelijk als Aäron: waaruit blijkt dat de vorige verzen wel degelijk over Christus gaan.

- 5 Alzo heeft ook Christus Zichzelve niet verheerlijkt, om Hogepriester te worden, maar die tot Hem gesproken heeft: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd.

God heeft tot Christus gezegd: 'Gij zijt Mijn Zoon; heden heb Ik U gegeneerd'. Daardoor werd Hij (door die woorden) tot Hogepriester aangesteld. Wanneer werd dat dan tot de Heer gezegd? Zelfde vraag: wanneer werd Hij Hogepriester? Het antwoord op beide vragen is: pas na Zijn opstanding (zie Hebr. 7).

- 6 Gelijk Hij ook in een andere *plaats* zegt: Gij zijt Priester in der eeuwigheid, naar de ordening van Melchizédek.

Hier staat dus dat die twee uitspraken in de praktijk hetzelfde betekenen. Hij werd niet alleen maar de hoogste Jood of Israëliet, maar de Hoogste aller creaturen. Hij is de Eerstgeborene van een nieuwe schepping (zie o.a. Rom. 5). Daarom is Hem gegeven alle macht in hemel en op aarde. Dat was niet in Zijn omwandeling op aarde. Toen heeft Hij geleerd om te dienen, zodat Hij daarna ook in staat zou zijn om boven anderen te staan. Dat staat in de volgende verzen.

- 7 Die in de dagen Zijns vleses, gebeden en smeking en tot Degene, Die Hem uit den dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen geofferd hebbende, en verhoord zijnde uit de vreze.
- 8 Hoewel Hij de Zoon was, *nochtans* gehoorzaamheid geleerd heeft, uit hetgeen Hij heeft geleden.

'Hoewel Hij de Zoon was' betekent niet dat Hij in Zijn aardse omwandeling al gesteld was tot Zoon, of dat toen al tegen Hem gezegd werd: 'Gij zijt Mijn Zoon; heden heb Ik U gegeneerd'. Hij was toen Zoon in dezelfde betekenis als wij dat nu zijn. Voor ons is de erfenis in de hemel weggelegd en zullen we die ontvangen bij de opname van de Gemeente. Dus, hoewel wij zonen (erfgenamen) zijn, hebben wij nog niet geërfd. En, hoewel Hij de Zoon was, werd Hij het pas in Zijn opstanding.

Hebreeën 7

Eerst wordt gezegd dat de oudtestamentische Melchizédek in rangorde boven Abraham stond. Abraham betaalde tienden aan Melchizédek. Daarmee geeft iemand aan dat hij zich onderwerpt aan de ander. Terwijl aan Abraham beloften gedaan werden en aan het Zaad van Abraham de beloften vervuld zijn, was er toen al iemand die hoger was dan Abraham.

Hebr. 7: 11 Indien dan nu de volkomenheid door het Levietische

priesterschap ware (want onder hetzelfde heeft het volk de wet ontvangen), wat nood was het nog, dat een ander priester naar de ordening van Melchizédek zou opstaan, en die niet zou gezegd worden te zijn naar de ordening van Aäron?

Waarom moest dat? Omdat het oudtestamentische priesterschap helemaal niet volmaakt was. De wet moest vervangen worden. En als van Christus wordt gezegd dat Hij Hogepriester is naar de ordening van Melchizédek, dan heeft God dat oudtestamentische priesterschap dus vervangen sinds de opstanding van Christus.

12 Want het priesterschap veranderd zijnde, zo geschiedt er ook noodzakelijk verandering der wet.

Je kunt niet een deel van de wet vervangen, want wie de gehele wet zal houden en in één zal struikelen, die is schuldig geworden aan alle (Jak. 2: 10).

13 Want Hij, op Wien deze dingen gezegd worden, behoort tot een anderen stam, van welken zich niemand tot het altaar begeven heeft.

Hij was op aarde geen Priester en dus heeft Hij op aarde ook geen priesterlijk offer gebracht.

Als Christus iets nodig had om te offeren (Hebr. 8: 3) en dus Zichzelf offerde, kan dat niet over Zijn dood gaan. Je offert niet eerst en wordt dan priester. Het is andersom. Hij stond op uit de dood, werd tot Priester gesteld en heeft daarna Zichzelf geofferd en zijn lichaam. Dat zijn wij. Hij heeft dus Zichzelf en ons geofferd. Wij zijn in Hem geheiligd. Wij zijn priesters naar de ordening van Melchizédek en worden niet door de dood gehinderd altijd te blijven (Hebr. 7: 23).

Tot aan Zijn kruisiging was de Heere Jezus uit Juda. Zijn kruisdood was dus geen priesterlijk offer. Priesters worden geacht te leven, maar helaas werden ze verhinderd voor altijd te blijven. Al die priesters uit het OT zijn een type van die ene Priester Die wel blijft tot in eeuwigheid.

Hij bidt voor ons (Hebr. 7: 25; Rom. 8: 26, 27). Dat is het tegenwoordige werk van Christus. Hij zorgt voor ons en vertegenwoordigt ons bij God. Als je dat niet gelooft, dan ga je op zoek naar vervanging. Dan ga je bijvoorbeeld naar de kerkleding.

Maar de Heer zorgt voor ons. Hij heeft Zich voor ons overgegeven en wij zouden op Hem vertrouwen in plaats van op organisaties of iets dergelijks. Hij is het Hoofd van de Gemeente. Helaas ontkennen velen dat.

Wij komen allen individueel tot geloof en vervolgens zouden wij allen individueel leven in afhankelijkheid van de Heer. Hij is onze persoonlijke Verlosser en Zaligmaker.

Wat de Gemeente betreft, die zou Hij bouwen en Hij geeft ons een plaats daarin. Het is niet de bedoeling dat wij de Gemeente bouwen; Hij doet dat en wij zouden daarvan afblijven.

In het OT ging dat anders. Onder de wet was alles door hiërarchie geregeld. God werkte toen anders, maar nu leven wij in een andere bedeling met andere regels.

God heeft ons begenadigd en ons mede gezet in de hemel in Christus, opdat Hij zou betonen in de toekomstige eeuwen de uitnemende rijkdom Zijner genade, door de goedertierenheid over ons in Christus (Ef. 2: 7).

Vroeger was het de wet, nu leven we zonder voorschriften en organisatie onder de genade. Hoe trek je de jeugd? Wel, door het Woord van God te prediken. God doet Zijn werk.

Als vroeger al die ketters niet bestaan hadden, was de kerk allang weggeweest. Maar God heeft Zijn Woord bewaard, al de eeuwen door. Ga niet naar je voorganger of de oudsten; daar raak je je geloof kwijt. Ga naar de Heer en zeg tegen Hem: 'Heer, hier ben ik...'

Zijn tegenwoordige werk is niet het handhaven van de wet of het openbaren van Zijn Koninkrijk, of de manifestatie van de Geest. Hij werkt aan en in eenieder van ons, individueel. Hij leert ons te functioneren te midden van gelovigen, maar ook helemaal alleen.

De bedoeling van ons leven is dat wij in het algemeen de wil van God kennen en dus weten wat onze verantwoordelijkheid is. Dat we niet aldoor hoeven vragen: Heer, wat wilt U dat ik doe?'. Het is niet de bedoeling dat je je steeds afvraagt of je het wel goed gedaan hebt. Het gaat erom of je de Heer gediend hebt of niet.

Natuurlijk, wij hebben onze verantwoordelijkheden in deze wereld. Wij zouden daarin matig en godzalig leven. Maar wij zouden leren – en dat is veel belangrijker – dat wij een positie hebben in Christus.

Christus is wel nu en altijd Dezelfde, maar Hij doet niet altijd hetzelfde. Ab speelt klarinet en spreekt. Dat zijn andere dingen, maar wel door dezelfde persoon gedaan. Een ander werk, op een andere plaats en op een andere tijd.

Christus was een Bedienaar der wet, maar nu een Bedienaar van het Nieuwe Verbond. Als je dat niet ziet of aan wilt nemen, dan ben je veel van de Bijbel kwijt. Wij leven niet onder de bedeling van de wet. Dat is een andere bedeling. Wij leven ook niet onder de bedeling van de wet met een

sausje van genade er overheen. Het is of het één of het ander. Nu leven wij in de bedeling der verborgenheid waarin de genade heerst. Stel je voor als straks de Gemeente geopenbaard wordt en men vraagt: 'Wie zijn toch dezen?'. Nu, dat was dat stelletje dat zaterdag bijeenkwam in 't Loo enzovoort. 'Bekleden zij nu zo'n belangrijke functie?' Kijk, dat is nu de werking van Gods genade! Amen.